

TIJAN

Răzbunarea / Tijan. - București : Bookzone, 2023

ISBN 978-630-305-157-4

821.111

Traducător: **Daria Laurian**
Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Corector: **Ionel Palade**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE REVENGE

Copyright © 2022 THE REVENGE by Tijan

All rights reserved.

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Răzbunarea TIJAN

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

UNU

Kcish

Era cineva în apartamentul meu.

Nu știam asta datorită unui al șaselea simț. Știam fiindcă primisem zece alerte distincte. Individul declanșase alarma din spatele clădirii încă de la prima ușa pe care o deschisese. Prima alarmă îmi fusese trimisă pe telefon. A doua venise din partea echipei de pază, care îl reperase pe camerele video. Cea de-a treia se declanșase când intrusul pătrunsese în clădire. Cea de-a patra, când ajunsese la scara din spate. A cincea, când ajunsese la etajul șaisprezece, iar a șasea, când intrase pe ușa care dădea spre palierul meu.

A șaptea alarmă mă anunțase că individul deschisese ușa apartamentului.

A opta, că pășise în apartament.

Telefonul meu a bâzâit din nou. L-am verificat încă o dată.

Era cea de-a noua alarmă, iar el se afla în dormitorul din spate.

A zecea îmi dădea de știre că intrusul pătrunsese în debara.

— Ești sigur? m-a întrebat Josh, bodyguardul care devenise în scurt timp mâna mea dreaptă.

Îi ținea locul lui Erik, care solicitase câteva zile de concediu din motive personale.

N-am spus nimic, în schimb m-am uitat la camera video din partea din spate a apartamentului, unde se aprinsese ledul verde. Josh urmărea și el imaginile de pe cameră și i-am șoptit: „Taci din gură”.

El mi-a râs în ureche.

— N-am vrut decât să-ți amintesc că avem o mulțime de bodyguarzi pregătiți să intervină. La ordinul tău vor năvăli înăuntru, îl vor imobiliza pe individ, iar tu ai să poți intra triumfător în cameră, la fel ca Batman.

Mi-am dat ochii peste cap.

Josh era un fan al cruciatului cu pelerină, ceea ce eu nu puteam să pricep nici în ruptul capului. Telefonul meu a bâzâit din nou.

— Suntem cu ochii pe el, mi-a șoptit Josh.

Când cineva trecea de perimetrul asigurat prin pază, camerele video se declanșau automat.

— Se îndreaptă spre ușa dormitorului, a continuat Josh, de data asta pe un ton rece și profesional. O să ajungă acolo în trei minute... două...

Am întors capul.

— Unu.

Lumina din living era stinsă.

Ușa dormitorului spre care se îndrepta intrusul se deschidea din living. Bailey preferase să avem un apartament mai mic și mai comod. Îl adaptasem cu gândul la ea, după cea de-a doua tentativă de răpire. Ușile și camerele îi dădeau un sentiment de nesiguranță și uneori un spațiu mai mic era mai ușor de supravegheat, așa încât ne limitaserăm la o locuință cu două dormitoare. Dormitorul nostru și biroul se găseau dincolo de bucătărie.

Telefonul meu a bâzâit din nou.

— Acum deschide ușa.

Am auzit vorbele lui Josh în timp real, dar nu m-am uitat.

Dacă intrusul ar fi fost înarmat, nu i-aș fi permis accesul în clădire. Ar fi fost capturat de cum ar fi trecut de prima linie de pază. Dar echipa de pază îl scanase și nu găsisese nimic asupra lui. Nu avea decât telefonul și un set de chei. Pentru moment nu ne puteam da seama dacă era vorba despre un bărbat sau o femeie, dar știam că nu avea portofel, asta grație senzorilor instalați la fiecare ușă, care scanau din cap până în picioare.

Mi-am lăsat telefonul, portofelul și cheile în buzunar.

M-am aplecat și am străbătut livingul, îndreptându-mă direct spre intrus.

— S-a tras înapoi. E în spatele ușii de la dormitor, mi-a șoptit Josh în cască.

Am intrat.

Un om obișnuit ar fi avut nervii întinși la maximum.

Știam că individul era acolo. Știam și unde. Aveam toate informațiile.

Ceea ce nu știam era motivul pentru care se afla acolo.

Nu știam ce intenții avea, din momentul în care și-ar fi făcut cunoscută prezența.

Nu știam dacă mă va ataca sau dacă va sări în sus strigând: „Surpriză!” Dar mă îndoiam de această ultimă variantă.

Ce nu știa *el* era că eu știam că era acolo.

Prin urmare, în clipa când am pășit pe ușă, elementul-surpriză era de partea mea.

Deși păream calm și bătăile inimii îmi spuneau același lucru, în realitate *nu eram calm*.

De fapt, trăiam o stare complet opusă.

Am trecut de ușă și am auzit în ureche glasul lui Josh: „Acum!”

M-am răsucit brusc în loc. We know
Intrusul s-a repezit la mine. În sfârșit, îl puteam
vedea. Era un bărbat. În mâna lui a fulgerat o armă, o armă
care nu fusese detectată de scanerul de la ușă.

Nu m-a atacat din spate.

Se afla chiar în fața mea, eu fiind cu mâinile ridicate.

M-am aruncat primul asupra lui, folosindu-mă de
cot ca să-i zbor arma din mână. Zărindu-mă, a făcut ochii
mari, iar eu l-am izbit cu tot corpul și l-am pus la podea.

Nu-l puteam lăsa să scape.

Nici măcar pentru o clipă.

M-am prăbușit odată cu el, punându-i genunchii pe
piept, iar el a început să se zvârcolească, încercând să se
elibereze.

I-am dat drumul, dar când a vrut să se ridice, l-am
atacat din nou. L-am izbit cu tot corpul, o mișcare cu care
s-ar fi mândrit orice jucător de baseball, apoi l-am răsucit,
culcându-l cu fața la podea, și l-am prins cu brațul pe după
gât. M-am lăsat cu toată greutatea peste el, ținându-l într-o
poziție care să-i taie răsufarea.

Nu se mai putea mișca.

Totuși, încerca. Se zbătea. Se străduia să se răsu-
cească. Să mă dea deoparte. Să-mi găsească un punct vul-
nerabil. Să mă lovească peste picioare.

Dar nici nu m-am clintit. N-am făcut decât să-l
strâng și mai tare.

Apoi, în timp ce sângele îmi pulsa în tot corpul și îmi
simțeam timpanele gata să plesnească și privirea împăien-
jenită, trupul lui a zvâcnit, s-a sucit, după care a devenit
inert.

Am așteptat în continuare.

Întotdeauna există un scurt interval în care adversa-
rul se preface că și-a pierdut cunoștința. Nu mă lăsam nici-
odată indus în eroare, și de data asta s-a dovedit că aveam

dreptate, fiindcă individul a prins brusc viață. A început
să se zbată mai tare și mai violent, apoi, cu un gălgâit care
anunța sufocarea, a devenit inert cu adevărat.

I-am dat drumul din strânsoare, observând cu coada
ochiului ușa deschizându-se.

Josh a dat buzna înăuntru cu arma în mână. În
spatele lui venea un șir de bodyguarzi și toți au făcut cerc
în jurul meu, în timp ce mă ridicam în picioare. Abia atunci
am împins cu piciorul trupul adversarului, răsturnându-l
cu fața în sus, ca să-l pot vedea mai bine.

Încă mai respira. Pieptul lui urca și cobora regulat.

Josh a aruncat o privire spre celălalt capăt al
încăperii.

— Senzorii n-au detectat șișul.

Am mormăit ceva și m-am lăsat în genunchi.

Am apucat tivul măștii de schi, ca să i-o smulg de pe
față.

— Crezi că era la curent cu măsurile noastre de secu-
ritate? m-a întrebat Josh.

M-am oprit și am ridicat ochii spre el.

— Ce vrei să spui?

— L-am scanat ca să vedem dacă e înarmat. L-am
lăsat să intre tocmai fiindcă pe camere apărea că nu are
nicio armă. Dacă a reușit să treacă, înseamnă că șișul era
cumva lipit de trupul lui. Vreau să spun că poate știa că tu
știi că urma să vină. De asta nu avea asupra lui decât un
șiș.

Era o ipoteză care dădea de gândit.

Sângele continua să-mi pulseze rapid și fierbinte
în tot trupul, dar nu conta. Voiam răspunsuri și simțeam
nevoia să mă antrenez din nou la sacul de box, fiindcă
isprava de adineauri nu-mi fusese de ajuns. Nu-mi potoli-
sem furia care creștea în mine, care clocotise în mine toată
viața.

Nu i-am răspuns lui Josh. We know

Am smuls masca de schi de pe fața intrusului și am făcut un pas în spate.

Bodyguardii din jur au mormăit ceva și s-au tras înapoi.

Iar eu... Eu mă priveam pe mine însumi.

DOI

Bailey

Trei săptămâni mai târziu

Aveam mâncărimi din pricina rochiei.

Era făcută dintr-un material necunoscut și foarte rezistent, care se mula pe corpul meu ca latexul, dar arăta ca un material oarecare, în culori țipătoare. Și era ecosez. Fiindcă mergeam în vacanță și fiindcă prietena mea Tamara, care era și o coafeză de milioane, îmi spusese că trebuia neapărat să port rochia asta ecosez în roșu, negru și argintiu.

Eu, una, detestam rochia din tot sufletul.

Dacă tot o jeleam pe mama, măcar s-o fi făcut simțindu-mă în largul meu. Invenția asta supraelastică mi se părea o insultă, dată fiind starea mea sufletească. Chrissy Hayes ar fi făcut o criză de nervi s-o vadă îmbrăcată în așa ceva.

S-o vadă.

La naiba! Uite că iarăși îmi scăpase.

M-am strâmbat, fiindcă din nou mă refeream la mine folosind persoana a treia. Luasem obiceiul ăsta de vreo trei săptămâni, de când mi se ceruse să relatez în amănunt polițiștilor cum fusesem martoră la uciderea mamei mele. La uciderea lui Chrissy Hayes.

Cu o seară în urmă, Seraphina mă întrebese dacă vreau ceva de băut, iar eu îi răspunsesem: „Da, Bailey ar fi fericită să bea ceva care s-o facă să nu mai știe de ea. Te rog, adu-i o vodcă și o pastilă de valium.”

Sora mea încuviințase din cap și dăduse să plece ca să-mi împlinescă dorința, apoi se oprise în loc și se întorșese spre mine.

Eu mă făcusem mititică, dându-mi seama ce spusese, dar ea mă întrebese doar atât: „Vodcă și valium?”

Fir-ar să fie!

Tușisem și cerusem altceva: „Vreau să spun, un suc de portocale, te rog. Poate cu niște șampanie.”

Ea dăduse din cap și plecase, acceptând această variantă. În lumea bună în care crescuse Seraphina, cocktailul Mimosa era ceva obișnuit. Eu eram nou-venită, intrasem în familie abia vara trecută, după o tentativă de răpire, fiind fiica nelegitimă a lui Peter Francis. Vestea îmi provocase un șoc și mă umpluse de respect, fiindcă, pe de o parte, habar nu avusesem că idolul copilăriei mele îmi era chiar tată, pe de altă parte, Chrissy Hayes îmi turnase o sumedenie de minciuni, că tatăl meu căzuse la datorie etc. Chrissy chiar apelase la ajutorul câtorva veterani de război de prin partea locului. Când am aflat adevărul, mi s-a făcut rău. Iar acum plângeam, fiindcă aș fi acceptat cu dragă inimă alte minciuni, cu alți actori și alți complici, cu un întreg univers creat ca să-i confirme minciuna, dacă asta ar fi însemnat ca ea să fie în viață.

Dar să lăsăm în urmă acea primă tentativă de răpire, fiindcă din acel moment viața mea se desfășurase cu o viteză amețitoare.

Plecasem de lângă Chrissy, convinsă că astfel se afla în siguranță, și mă mutasem în vila celui care era mâna dreaptă a tatălui meu și cumva fiul lui adoptiv, Kashton Colello, un tip superb, cu ochi pătrunzători de culoarea coniacului, cu o bărbie care mă făcea mereu să mi se moaie

genunchii și cu pomeți înalți și frumos dăltuiți. De fapt, Kash nu fusese adoptat, dar Peter îl luase sub aripa lui și, în semn de recunoștință, Kash își dedicase întreaga viață siguranței familiei Francis.

Până și pe mine mă luase în casa lui.

Îmi ceruse să le spun fraților mei nou-regăsiți (dintotdeauna fusesem singură la părinți și iată că aveam trei frați dintr-odată) că eram o prietenă de-a lui, în niciun caz sora lor.

Da, vedeți? Își dăduse toată silința. Nu spun asta sută la sută în sensul bun, dar fără îndoială își dăduse toată silința.

Din fericire pentru mine, fratele meu Matt înțelesese curând care era adevărul, astfel încât mă alesesem cu un prieten și un frate adevărat. Iar în timp ce mă adaptam la noua mea situație de viață, începusem să mă îndrăgostesc de frumosul Kashton Colello.

Mă îndrăgostisem lulea. Până peste urechi. Și da, până la urmă mă culcasem cu el.

Existaseră săruturi. Nopti fierbinți. Nopti incredibile.

În tot acest timp începusem să țin din ce în ce mai mult la el, după care dintr-odată aflasem cine era de fapt Kashton Colello. Era puțin spus că crescuse sub aripa tatălui meu. Peter îl ascunsese de toată lumea, fiindcă, în felul lui, Kash se ascundea de un bunic rău, sadic și ucigaș pe nume Calhoun Bastian.

Kash își pierduse ambii părinți, care fuseseră lichidați de bunic, și era înspăimântat că același Calhoun va ucide și restul familiei Francis. Era principalul motiv pentru care fusesem ținută departe de familie. Tatăl meu știa de Calhoun și considerase că mă aflam în siguranță atât timp cât nimeni nu știa că eram fiica lui. Iată de ce nu știusem că aveam un tată, de la care – culmea! – moștenisem trăsăturile și inteligența. Amândoi aveam

părul atât de negru încât uneori, în lumină, avea sclipiri albastre. Amândoi aveau ochii de culoarea mierii.

Moștenisem și geniul lui în materie de informatică.

Asta însemna că puteam intra aproape în orice calculator, că puteam să găsec și să sparg orice *firewall*, dacă voiam să dau de tatăl meu. Iată de ce fusese necesară toată povestea cu veteranii, iată de ce promisem numele unui tip care chiar murise.

Prin urmare, nu făcusem nimic ca să aflui adevărul, lucru pe care acum îl regretam.

Am tras aer în piept și am simțit cum materialul ecosez mă zgârie pe burtă, în dreptul coastelor. Am injurat în șoaptă.

Chiar îl detestam.

Detestam felul cum arată, detestam cum îl simțeam la pipăit. Îi detestam chiar și mirosul. Fiindcă avea într-adevăr un anumit miros. De moarte stătută. Dacă mirosul ăsta ar fi putut fi vârat într-o sticlă, cineva ar fi făcut avere comercializându-l pentru farse oribile. Vă dați seama? În loc să trimiți cuiva o pungă cu scule bărbătești sau un plic plin de paiete care explodează, îi puteai trimite un parfum care, odată deschis, ar fi răspândit acest miros de moarte stătută.

V-am spus că sunt un geniu.

Deși poate era o impresie subiectivă, din moment ce în ultimele trei săptămâni avusesem în nări doar miros de moarte stătută.

Cu trei săptămâni în urmă coborâsem în pământ sicriul cu Chrissy Hayes. Venise multă lume. Colegii mei de facultate. Noii mei prieteni. Profesori de la colegiul Hawking, colegi și profesori din școala generală, ba chiar și de la liceu. Participase aproape tot orașul Brookley. Chrissy Hayes era o legendă a comunității. Lucrase ca asistentă la spitalul orașului și câștigase an de an concursurile de tricotat pulovere de Crăciun. Majoritatea veteranilor locali o

priveau ca pe o fiică sau o soră, dacă nu cumva doreau doar să se culce cu ea. Fiindcă mama mea chiar trezea astfel de dorințe. Fusese teribil de sexy, până și eu pot spune asta.

Prin urmare, la înmormântare veniseră o mulțime de tipi din ăștia. Tipi care regretau că nu-i dăduseră întâlnire. Majoritatea păreau sincer impresionati, iar dacă nu, atunci măcar se prefăcuseră. La vederea celor mai bine de treizeci de bodyguarzi postați în jurul bisericii și cimitirului, își luaseră repede un aer îndurerat. Totuși, nu cred să fi fost mulți din categoria asta.

Venise și vecina Carla.

Venise și familia mea.

Mulți membri ai familiei mele.

Bunica și bunicul. Mătușa Sarah. Unchii mei. Toți verișorii. Cei mai mulți se uitau chiorăș la Kash, Peter și Matt, dar când Seraphina și Cyclone se duseseră să întâmpine familia mea din partea mamei, tuturor li se muiașe inima. Trebuia să fii psihopatul care îi trăsese mamei un glonț în cap ca să nu te înduioșezi la vederea surioarei și frățiorului meu. Cyclone nu se dezlipise de bunica mea până la sfârșitul weekendului, iar Seraphina se plimbase de mână cu bunicul meu, căruia nu-i dăduse drumul decât ca să-l țină de mână și pe unchiul Rich.

Nu erau singurii din familie care veniseră.

Venise și familia lui Peter.

Cei doi frați cu soțiile și cu fostele soții, precum și cu copiii. Părinții lui Peter muriseră de mult, așadar, era de înțeles de ce Seraphina și Cyclone se atașaseră atât de repede de bunicii mei. Slavă Domnului că nu știau nimic despre părinții mamei lor, fiindcă fie cineva le suflase o vorbă, fie mătușa lor, Payton, se ascunsese pe undeva în ultima lună. Payton nu fusese de față când Kash spusese că, după părerea lui, cel mai bine era să ne mutăm în casa mare de pe domeniul Chesapeake – nu vila lui, ci casa unde locuia familia – și de atunci nu mai dădusem ochii

cu ea. Marie și Theresa se întorseseră și ele. Mie îmi părea bine că Marie era acolo. Marie, care fusese prima mea prigonitoare în casa familiei și care acum era liantul ce ne ținea pe toți împreună. Theresa se ocupa de bucătărie, dar era liantul secundar.

Sau poate așa mi se părea mie.

Poate că amândouă fuseseră liantul care mă ajutase să nu mă pierd cu firea.

Nu știam. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine, ceea ce mă străduiam să nu fac, fiindcă atunci când începeam să mă gândesc, începeam să-mi și amintesc, or, ce om inteligent și-ar fi dorit să-și amintească de coșmarul vieții lui? Dat fiind că aveam o memorie fotografică și aș fi fost în stare să rememorez toată copilăria, cum să vreau să-mi fugă gândul la mama abia îngropată și care mă crescuse? Înțelegeți ce vreau să spun.

Deci, nu.

Fără gânduri. Alt obicei pe care încercam să-l deprim.

În unele zile funcționa. Dar de cele mai multe ori, nu.

— Bailey!

Ah! Venise. Era ultima persoană trimisă de Kash.

Stăteam în picioare într-o cameră, privind afară pe fereastră, fără să vorbesc cu nimeni. Întotdeauna era câte cineva care îmi ținea companie. Nu doar familia mea, dar și prietenii. Torie, Tamara. Ba chiar și Melissa și Scott. Toți erau prin preajmă și veneau pe rând să vadă ce mai fac. Singurul care mă înțelegea, care știa că probabil mă rupsesem de lume ca să nu-mi pierd mințile, era Kash.

Bărbatul din viața mea.

Îl iubeam.

Când mă gândesc la cea care eram când îl întâlнисem prima oară, îmi dau seama că fata aceea nu avusese nicio șansă. Ca și cum destinul ei ar fi fost să se îndrăgostească

de Kash. Era scris în stele. Era inevitabil. Dar toate nenorocirile care se petrecuseră după aceea nu făcuseră parte din planul divin. Fata aceea habar nu avea că alegându-l pe tatăl ei în defavoarea mamei, că, alegând să se îndrăgostească de Kashon Colello, avea să piardă persoana care fusese lângă ea toată viața.

Încetează, creierule!

Asta eram eu, controlându-mi mintea.

Când începeam să am astfel de gânduri, mi le blocam automat. La fel ca o ușă care se închide, fiindcă de cealaltă parte erau doar nenorocire, catastrofă, isterie, panică, ură și multe alte emoții.

Fata aceea (vedeți că încă vorbesc despre mine la persoana a treia) avea nevoie să devină zombi. Prin urmare, asta și făcea.

Chiar în acel moment, persoana desemnată să vadă cum mă simt s-a ivit lângă mine și am întors capul înainte să rostească vreun cuvânt. Era Matt. Pe chipul lui nu se citea nimic, dar ochii lui trădau un licăr de îngrijorare. Avea în mână un pahar de bourbon – sinceră să fiu, în ultima vreme, rareori îl vedeam fără el – și mi-a aruncat o privire, a oftat, și-a vârât mâna liberă în buzunarul pantalonilor de la costum, apoi a venit să privească afară pe fereastră alături de mine.

— Nu te învinovățesc nici măcar o clipă, a murmurat el, după care a sorbit din băutura.

Mă ascundeam.

Iar el știa.

Acum știam că știe, așa că, fără să vorbim, am continuat să privim amândoi pe fereastră. Habar nu aveam unde ne găseam. Alt lucru care mi se întâmpla în mod curent zilele acelea. Rareori știam ce fac sau unde merg. Pur și simplu mă lăsam dusă. Jucam un rol. Stăteam cu ceilalți. Mă așezam alături de ei. Rareori scoteam o vorbă, iar într-un târziu Kash venea să mă ia sau trimitea pe

cineva după mine, mergeam acasă și a doua zi reluam rutina din ajun.

În ziua aceea totuși am întrebat:

— Unde suntem?

L-am simțit pe Matt privindu-mă cu atenție, i-am auzit tăcerea, apoi mi-a răspuns cu glas coborât:

— Participăm la un eveniment la școala ta. Tatăl tău a donat șaptezeci de milioane.

Asta explica de ce văzusem un coleg de școală mai devreme. Și de ce eram îmbrăcată în rochia aceea care îmi dădea mâncărimi.

— Ah! Bine!

Atât și nimic mai mult. Singura reacție de care eram capabilă.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre fereastră.

Era o fereastră cu priveliște frumoasă.

Numai că eu nici n-o vedeam.

TREI

Kcish

— Nu se simte prea bine.

Auzind vorbele lui Peter, am gemut, apoi m-am întors spre el.

— Fir-ar să fie!

Stăteam amândoi în sala unde se ținea banchetul, înconjurați de profesorii lui Bailey și de conducerea de la Hawking. Și eu, și Peter eram cu ochii la fata noastră, care nu se mișca de la fereastră. Matt venise lângă ea. Niciunul nu vorbea, dar îmi părea bine că Matt îi ține companie. Fratele ei învățase cum să se poarte cu ea, fiindcă dacă Bailey simțea presiune, reacționa urât. Nu suporta multe, iar eu o văzusem închizându-se în ea în mult prea multe ocazii ca să le mai țin socoteala.

— Mă bucur că v-ați mutat amândoi în casa mare.

Eu o detestam.

— E bine pentru Bailey să stea cu voi acum.

— Asta, pe de o parte; pe de altă parte, apartamentul tău nu e un loc sigur.

De la moartea lui Chrissy, Bailey slăbise. Eu o găsisem întotdeauna frumoasă și așa aveam s-o văd întotdeauna, dar acum răspânda în jur tristețe. În același timp, părea și dezorientată. Am privit-o cum își freacă pieptul, scărpinându-se cu degetul din pricina rochiei, și

am simțit cum mă mănâncă și pe mine pielea. Poate din pricina trecutului meu, fiindcă părinții mei fuseseră uciși, fiindcă știam cine îi ucisese și că omul acela încă pândea pe undeva. Cu toate acestea, detestam să locuiesc într-o casă ca cea a lui Peter. Era un adevărat conac, iar noi fuseserăm cazați într-o aripă separată.

Ca să ne asigure intimitatea.

Dar nu era adevărat.

Seraphina, Cyclone. Chiar și Matt. Marie. Theresa. Toți treceau pe la noi să vadă cum se mai simte Bailey și nu le puteam găsi vreo vină. La fel aș fi făcut și eu, dacă n-aș fi fost cel care o strânge în brațe. Dar uram casa aceea. Eu aveam nevoie de un bloc cu o cale de scăpare la îndemână sau un loc al meu, cum era vila. Asta m-ar fi făcut fericit. Locuisem la vilă cam de când mă mutasem pe domeniul familiei Francis.

Așa mă simțisem întotdeauna. Încordat. Mereu încolțit. Așteptând să apară bunicul meu.

La fel mă simțeam și acum.

Calhoun Bastian dăduse o lovitură devastatoare, iar eu nu fusesem în stare să ripostez, cel puțin nu până acum, dar știam că va trebui s-o fac. Dumnezeu! Îmi ardea pieptul. Mă gândeam la asta, la faptul că va trebui să plec de lângă Bailey.

Dracu' să-l ia pe bunicul meu, care se informase atât de bine.

Venise la colegiul lui Bailey.

Crezusem că voia doar să mă sperie pe mine, să-mi arate ce mult se putea apropia de Bailey. Dar nu fusese vorba despre asta, acum îmi dădeam seama. Înțelesesem prea târziu. Mă pusese la încercare. Mă evaluase, voise să vadă cât de mult țin la ea, iar eu îi arătasem. De bună-voie. Din proprie inițiativă. Ripostasem violent, ceea ce fusese o mare greșală. Iar el își dăduse seama cât de mult o iubeam.

Ea era punctul meu nevralgic. Acum nu mai era familia Francis, ci Bailey.

Îmi doream să-l vânez acum, să-l opresc chiar în clipa asta.

— N-am discutat despre...

Am lăsat vorbele lui Peter să plutească între noi. Nu discutaserăm. Peter se îndrăgostise de Chrissy Hayes, iar bunicul meu îi ucisese femeia iubită. Ce mai era de discutat? I-am auzit tonul, felul în care încerca să pornească o conversație adevărată. Și că voia să aibă această conversație aici, în clădirea unui afurisit de colegiu. Nu eram furios pe Peter, dar eram furios.

Eram furios pe toți și pe toate.

Eram furios că din pricina persoanei pe care voiam s-o fac una cu pământul trebuia să plec de lângă femeia pe care o făcusem să sufere, pe care o iubeam. Și nu eram sigur dacă ea de asta avea nevoie mai presus de toate.

Doamne!

— Kash...

— Nu! m-am stropșit, tăindu-i vorba.

— Kash..., a încercat Peter din nou.

M-am răsucit spre el.

— Am spus „Nu!”

Peter a înghițit în sec. Și-a încleștat maxilarul. Am clătinat din cap și m-am uitat din nou la Bailey, așa cum făcusem de mii de ori în ultimele trei săptămâni.

— Trebuie să plec și tu știi asta foarte bine, am spus.

L-am auzit trăgând brusc aer în piept.

— Bailey are nevoie de tine.

— Are și mai mare nevoie să-l lichidez pe Calhoun.

Hotărârea era luată. Trebuia să plec. Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Peter s-a încruntat.

— Kash...

Am clătinat din cap.

We know

— Nu. Știi bine că am dreptate. Până acum am luptat cu el în mod cinstit. Am fost pregătit și, *cu toate astea*, m-a luat prin surprindere. A ucis-o pe mama lui Bailey. A ucis femeia pe care o iubeai și *eu* port toată răspunderea.

— Nu-i așa...

— Ba *da!*

L-am fulgerat cu privirea. N-ar fi trebuit să mă contrazică pe tema asta. *Știa*. Știa mai bine ca oricine că e vina mea, că n-o adusese pe Bailey în familie din pricina mea, din pricina omului de același sânge cu mine.

Bodyguarzii mei erau postați de jur împrejurul sălii. Am privit scurt spre Josh, care s-a îndepărtat de perete. A venit spre mine. M-am uitat la el și am clătinat din cap ca să-i dau de înțeles să nu se apropie, dar el nu s-a oprit. Atunci am văzut că avea degetul lipit de ureche și că asculta ce i se spune în cască. Pe chipul lui s-a așternut o expresie hotărâtă, înăsprindu-i și mai mult trăsăturile. Nu s-a oprit din drum. A venit la mine fără ezitare.

Se întâmpla ceva, iar el venea să-mi spună.

M-am uitat la Scott, Fitz și Derek. Toți trei urmăreau mișcările lui Josh.

La naiba! Era telefonul pe care aranjasem să-l primesc cu trei luni în urmă, când o dusesem pe Bailey la Burriotle. Ea luase masa, iar eu mă întâlnisem cu un vechi prieten, Robbie, pregătindu-mă pentru *acest* apel.

Josh s-a oprit lângă mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Au luat legătura.

Am tras aer în piept și am dat scurt din cap.

— Bine.

Nu. Nu era bine. Era foarte bine.

Trebuia să plec.

— Cum o să doarmă Bailey la noapte? m-a întrebat Peter.

L-am privit cu asprime.

— Ai camere video în dormitorul nostru.

Fusese mai atent decât crezusem eu.

— Am camere pe holuri. Bailey umblă de colo-colo noaptea. Tu te duci după ea. După ce o aduci înapoi în dormitor, nu mai pleacă.

A făcut un pas spre mine, coborând vocea.

— Știi că o ajuți să doarmă. Cum va dormi de acum încolo?

Cum îl puteam lichida pe bunicul meu dacă nu plecam de lângă Bailey?

— Nu pot s-o iau cu mine.

Peter m-a privit țintă.

I-am susținut privirea.

Niciunul din noi n-a rostit un cuvânt.

După câteva clipe, Peter a încuviințat din cap. A făcut un pas în spate.

— Bine. Să văd dacă Seraphina poate sta cu ea.

Seraphina avea doisprezece ani. Și ea ținuse mult la Chrissy, dar acum era și mai îngrijorată să nu-și piardă sora mai mare, recent regăsită. Nici Bailey nu voia să se întâmple asta. Nimeni nu avea voie noaptea în dormitorul ei, dar Peter avea dreptate. Bailey trebuia să doarmă.

Iar eu trebuia să plec să-l omor pe bunicul meu.

Nu puteam s-o iau cu mine, prin urmare Bailey se afla într-un pericol și mai mare.

La naiba! La naiba! La naiba!

— Mă întorc cât pot de repede.

Am dat să plec, apoi m-am întors din nou spre Peter.

— Dacă pot, trimit după ea. Dar numai dacă așa va fi în siguranță.

Peter a dat scurt din cap.